

Susan Wiggs

Konjarjeva hči

Prigode Calhounovih: 2. knjiga

Prevod:

Vesna Česnik Korošec

Za Reeda Alexandra Browna in Jamieja Gattona,
dolgoletna prijatelja,
z ljubeznijo in hvaležnostjo.

In za Nicholasa J. Klista,
mojega dragega očeta –
vedno bom 'inženirjeva hči'.

ZAHVALA

Kot vedno se zahvaljujem Joyce, Christini, Betty in Barb; svojim čudovitim urednicam Dianne Moggy, Amy Moore-Benson in Marthi Keenan; in nadvse zagnani knjižničarki Pat Mason, ki v iskanju podatkov obrne prav vsak kamen (ali morski kovanec). Vsakršne napake so samo moje, vendar je vključitev tako popolnih podrobnosti, kot sta parjenje ribjih orlov in samomorilnost deževnikov¹ Patina zasluga.

1 Charadrius melodus (op. prev.).

Prvi del

Otok je poln šumov,
zvokov in milih pesmi: radost so brez škode.

William Shakespeare,
Vihar², III. dejanje, II. prizor

Ena

Mockjack Bay, Virginija
April 1854

Hunter Calhoun je tistega dne že zgodaj začel piti. Kljub temu mu sladki ogenj čistega, ostrega viskija ni prinesel pozabe, po kateri je hrepenel. Bog ve, da je potreboval tisto zamegljeno, blaženo stanje. Nekaj časa ni želel čutiti ničesar, saj je bilo to, kar je čutil, veliko huje kot nič.

Ko je zrl skozi okno na počasne, mirne vode zaliva, je opazil, da se plovec potaplja in da je zgnilo še nekaj desk pomola. Plantaža ni imela pravega pristanišča, pač pa dostojen privez – saj ne, da je bilo to zdaj sploh še važno.

'Tisti ubogi Hunter Calhoun' so ga imenovali ljudje, ko so mislili, da je preveč pijan, da bi to zaznal. O njem so vedno

govorili z mešanico pomilovanja in olajšanja – pomilovanja, ker ga je doletela nesreča, in olajšanja, ker se to ni zgodilo njim. Na splošno se je ženskam zdelo romantično in tragično, da je izgubil ženo na tako dramatičen način; moški so bili malce prezirljivi in vzvišeni – *oni* ne bi nikoli dopustili, da bi *njihovo* damo doletela takšna polomija.

Calhoun je spustil pogled k svojemu kozarcu viskija, željan, da mu jantarna tekočina otopi čute, preden bi se pripravil do tega, da stori to, kar je vedel, da mora storiti. Doživel je nenavadno, muhasto utvaro: viski je bil tolmun, v katerega bi se lahko potopil na glavo. *Če ocean bil bi viski in jaz racak, na dno bi zaplaval in za vedno tam ostal mehak.*

Nejevoljen glas iz sosednje sobe ga je opozoril, da je verz stare pesmi zapel na glas.

»Ne tleskajte z jezikom nad mano, miz Nancy,« je zaklical. »Lahko pojem. Človek ima v lastni hiši vso pravico peti.«

»Pha. Temu pravite petje? Mislila sem, da so sosedovi lovski psi ravnokar na drevo prepodili rakuna.« Izjavo je poudaril tih udarec njenih pletilk.

Z dolgim požirkom je izpraznil kozarec in ga nadvse tiho odložil na z leti zaznamovano kredenco.

»Ni važno, kako tihi se trudite biti,« je zaklicala Nancy, »vem, da ste pili.« Trenutek za tem je vstopila skozi odprta drsna vrata v izdelano sprejemnico, medtem ko je njena palica udarjala ob tla, dokler ni naletela na obrabljeno preprogo. Njen afriški obraz, zguban od let, ki se jih nikoli ni naučila šteti, je

izžareval tako potrpežljivost kakor ogorčenost. Zdelo se je, da njene oslepele oči vidijo v globlji del njega, ki ga ni videl niti on sam. Nancy je imela neprijetno sposobnost, da je iz druge sobe sledila temu, kar počne, ali še huje, da mu je včasih brala misli.

»Pha,« je znova rekla, tokrat s krepostnim prhanjem. »Kako boste streljali s puško, če ste polni viskija Jima Hookerja?«

Hunter se ji je suho zasmeljal, si nalil še eno merico in jo izpraznil. Bila je edina oseba, ki jo je poznal, ki je dejansko slišala človeka piti. »Nancy, pijan ali trezen, ali si že kdaj videla, da bi zgrešil tarčo?«

Prazen kozarec je odložil na od dima zamazano polico nad kaminom in rekel: »Se opravičujem. Nekaj moram storiti.«

Postal je, da si je z viskijem napolnil srebrno čutarico. Nancy je tiho čakala, vendar je čutil hladno rohnenje njene jeze, kot da bi ga oštela na glas.

Preveč je bilo upati, da mu ne bo sledila. Slišal je vsiljiv *tap-tap* njene palice, ko je podrsavala za njim po glavnem hodniku do zadnjega dela velike hiše. V času njegovih staršev je v orožarni ob lovskih jutrih, ko so jih obiskali vsi sosede iz okrožja Northampton, vrvelo od dejavnosti.

Zdaj so bila v prostoru samo najbolj nujna orožja – LeMatov revolver, šibrovka in Winchesterjeva repetirka. Odšel je do omare z orožjem, snel winchesterko in odprl stranski nabojnik, da bi se prepričal, da je dobro naoljen. Bil je. Vedel je, da se bliža ta trenutek. V pripravi nanj se je nalil z viskijem, vendar nenadoma močna pijača ni zadostovala.

Za pas si je obesil mošnjo iz jelenovine z naboji 44-40, nato za trenutek postal ob oknu ter skozi ornamentno zamegljeno steklo zrl na prostrane vrtove Albiona. Ob robovih so bujno poganjali dreni in rododendroni, vendar so cvetlične grede delovale zaraščeno in zanemarjeno.

»Raje se zmigajte,« je rekla Nancy. »Miz Beaumont je danes otroka odpeljala na učne ure na Bonterre in to morate opraviti, preden se vrnejo.«

»Najbrž res.« Ob predstavi neme graje njegovega sina Blueja, ko bo izvedel, kaj se je zgodilo v njegovi odsotnosti, se je zdrznil. Blue je utrpel že toliko izgub in zdaj mu bo lastni oče odvzel še eno stvar.

Hunterja je preplaval prezir do samega sebe. Zjutraj je skupaj z otrokoma zajtrkoval, dal na Belindin kolač džem in Blueju nalil smetano ter se pretvarjal – bog, stalno pretvarjanje – da je med njimi vse v najlepšem redu.

Nancy se mu je svojim nenavadnim in nezmotljivim občutkom za smer pridružila pri oknu in ga prijela za roko. »Resnično mi je žal, sinko. Bolj mi ne bi moglo biti,« je rekla in nežno božala raztrganino na rokavu njegove srajce.

»Vem, da ti je, dragica.« Zrl je v temno, ovenelo roko z od revmatizma grčavimi in gladkimi členki. Ta roka je blažila njegovo vročično čelo, ko je bil še dojenček, in brisala njegove otroške solze. Z bliskovito hitrostjo mu je zašila hlače in mu jih dala po zadnji plati, kadar je bilo to potrebno, čeprav ga je potem vedno potegnila v objem.

Ko je podpisal dokumente za osvoboditev od suženjstva, da bi jo osvobodil, je ta trepetajoča roka zaobjela njegovo lice in njen dotik je bil bolj zgovoren kot besede, ki jih ni mogla priklicati.

Nancyjina materinska roka ga zdaj ni mogla potolažiti. Njegovi živčni prsti so zašli k čutarici v žepu, vendar je ni izvlekel. To jutro ga ni moglo nič potolažiti.

»Kmalu se vrnem, dragica,« je rekel Nancy in stopil ven na verando.

Stisnil je čeljust, odprl nabojnik puške in vstavil naboje. Nato je zravnal ramena in se spustil po stopnicah proti poti. Sijoče virginijsko jutro se mu je posmehovalo s svojimi svetlimi obeti. Aprilsko nebo je bilo prepredeno z visokimi koprenastimi oblaki in skozi skrivenčene virginijske hraste Albiona je samopašno lilo sonce. Dolgi megličasti akri so se dvigali v zelene hribe.

Nekoč je bila plantaža dejavna kakor mala vas. Tobačna polja so prekrivala na stotine akrov; gojenje in sušenje listov je zaposlovalo na stotine rok. Zdaj se je vse spremenilo. Ostali so samo še Hunter in njegova otroka, maloštevilno osebje odpadnikov in sanje, ki se bodo vsak čas sesule.

Ni bilo prvič, da je razmišljal, da bi se vdal in posestvo prodal. Ali bi morebitni kupec opazil luščenje barve na mogočnih stebrih, ki so podpirali vhod? Ali bi videl robidovje in ovijalke, ki so se priplazile na nekdanj brezhibno trato?

Ali bi kupec videl delo in znoj, ki sta bila vložena v pokrito manežo, konjušnico, konjske ograde in edino miljo dolgo

ovalno dirkalno stezo v okrožju? Ali bi se kobile in žrebeta v hribih prikazali? Ali bi bil neznanec očaran nad Albionovimi velikimi obeti ali bi bil razočaran nad njegovo propadajočo veličino?

Preprosto ni vedel. Zadnje čase ni imel odgovorov.

Globoko je vdihnil in zavohal hladen zelen pridih metličja, ki je obrobljalo močvirje ob zalivu. Teža winchesterke je vztrajno bremenila njegovo ramo. Med hojo so pod njegovimi koraki pršile kapljice rose in močile konice njegovih obrabljenih jahalnih škornjev. Nič hudega, saj danes ne bo jezdil.

V tih senci jutra je ležal skupek kmečkih poslopij. Sani iz debelih desk, ki so jih pripeljali ven v pripravi na truplo, so ležale na težkih brunih.

Tišino je prekinilo glasno rezgetanje in na najbolj oddaljenem hribu proti zahodu se je pojavila čreda ter se kot svilen prapor premikala po pomladnih travnikih. Tam ni bilo nobenih vlečnih konj ali kljuset, ampak sami angleški polnokrvni konji. V zeleno obarvani pokrajini so bili veličastni in prvobitni, in ko so prečkali hrib, so se njihove dirjajoče postave kakor mitološka pošast raztezale kot eno samo bitje. Kot vedno je Hunterju ob pogledu nanje zastalo srce.

Nekoč so mu dirkalni konji, ki so ga spravili na beraško palico, prinesli tudi resnično srečo. Posel je bil začetek njegovega upanja in konec težav, ki so zasenčila leta, odkar je podedoval Albion. Ampak po Laceyjini smrti se je odmaknil od sanj, saj so se te zdele preveč nadobudna stvar, ko se ti je podiral svet.

Kljub vsemu je njegova ljubezen do neobičajnih konj ostala močna sila. Večina dni je bila 'Hunterjeva norost', kakor so jo imenovali sosedje, edina smiselna stvar v njegovem svetu.

Dva prsta je položil na ustnice in trikrat predirljivo zažvižgal. Vodilni žrebec – ki so ga nekoč označili, da ga je nemogoče ujahati, zaradi česar ga je Hunter jezdil – se je ločil od črede in se ostro pognal navzdol ter se odzval na klic s svojo običajno mešanico ubogljivosti in prezira. Hunter se je sprehodil do ograde in konja nagradil s koščkom ječmenovega slada. »Izvoli, Julius,« je tiho rekel. »Kako si kaj, poba?«

Hunter Calhoun je že od mladih let, ko se še ni zavedal težav, ki so ga čakale, posedoval naravni dar za dirkalne konje – bolj ko so bili živahni, bolje je bilo. Žrebec po imenu Julius je bil njegovo zmagoslavje, najbolj izjemen polnokrvni konj, kar jih je kdaj videla Virginija.

Ampak Julius je opravil svoje in ni mogel več dirkati ali biti žrebec za razplod. Pojedel je ječmenov slad in dregnil v mošnjo z naboji za Hunterjevim pasom.

»To ni zate,« je rekel Hunter in se odmaknil od ograde. »Čeprav sam bog ve, da bi te nekateri rejci pokončali, ker ne služiš več.«

Julius je dvignil svojo veliko, nemo glavo in zaplapolal z nozdrvmi. Hunter se je poskusil nasmehnuti, vendar je bil z mislimi pri manj prijetnih zadevah. Bolje, da ne odlaša več s tem. S puško čez ramo je odšel do skupka skednjev in manež.

Na prvi pogled se je zdela konjska ograda prazna. Samo za

trenutek je Hunterju naraslo upanje. Morda mu tega sploh ni bilo treba storiti. Morda je bila vse samo pomota, grozna pomota ...

Izpod zelenega mraka veje virginijskega hrasta se je razleglo tiho srdito grmenje. V sencah v kotu ograde se je zlobno zablistalo. Hunter se je približal izdelani cedrovi ogradi in se pretvarjal, da tega ni zaznal. Prikrito je opazoval in s kotičkom očesa zagledal trepetajočo zaplato z blatom in gnojem obložene dlake.

Mora je bila še vedno živa.

Naredil je korak bliže ograji. Če bo žival ostala ujeta v kotu, jim je ne bo treba odvreči daleč, da bi naložili truplo na leseno vleko. Če bi bil Hunterjev strel natančen, ne bi bilo preveč grdo. In strel bi bil natančen, saj je oster jutranji zrak odpravil vsako kapljico viskija, ki ga je zaužil. Preplavila ga je ledena treznost. Nič ni stalo med njim in bolečino.

Moral bi biti hiter in opraviiti s tem. Ampak iz nekega sprevrženega razloga si je obdan z lažno spokojnostjo senčnate ograde in konjušnice vzel čas. Na peščenih tleh ograde ni bilo nobenega sledu o kobilji krvi. Ponorelo prestopanje žrebca je dvignilo pesek in zakrilo madež.

Hunter je tesno zaprl oči in se spominjal, kako je žrebec napadel plemensko kobilo, kako je pridivjal do nje s široko odprtimi usti in je zasadil zobe v njeno zadnjico ter obvisel na njej kakor gorski lev na plenu. Oglušujoče rezgetanje kobile se je vleklo v nedogled in odmevalo čez umirjene vode bližnjega

zaliva, ki se je končno nehalo, ko jo je poblazneli žrebec spravil na tla, ob čemer si je zlomila prednjo nogo. Hunterju in konjušnikom je žrebca uspelo odgnati in ga spraviti v ogrado šele z vihtenjem dvometrskih krepel.

Za kobilu je bilo kljub temu prepozno.

Od tiste noči si ni nihče upal priti blizu ograde.

Hunter je bil navdušen nad žrebčevim prihodom. Najpomembneje pa je bilo to, da je zamisel, da uvozijo dirkalnega konja iz Irske, pritegnila njegovega sina Blueja, ki se mu je prvič od smrti matere v očeh prižgala iskrica zanimanja. Ko bo fant izvedel za žrebčevo usodo, se bo verjetno znova umaknil v svoj tihi, nedostopni svet.

Nakup zmagovalnega polnokrvnega konja naj bi predstavljal preobrat v Hunterjevi nesreči. Namesto tega ga je spravil v še večjo polomijo.

Žival – ki se je imenovala sir Finnegan – so z ladje pripeljali s 3,5-kilogramskim železnim nagobčnikom. Hunter je jezen zaradi krutega ukrepa nagobčnik nemudoma odstranil – in bil za trud poplačan s tem, da je bil skoraj ob roko. Žrebec je napadel. Vedno znova se je dvigoval, rezgetal in z zobmi hlastal po zraku. Odrgrnine nagobčnika so na njegovi glavi ustvarile surove, mezeče rane, zaradi česar je deloval tako popadljivo, kakor je bil popadljiv njegov značaj.

»Samo živahen je,« je pripomnil Hunter in kakor bedak v ogrado pripeljal gonečo kobilu. Poleg tega, da je žrebec ugonobil kobilu, je skoraj ubil konjušnika, najetega delavca iz Norfolk.

Finn, ki je bil bolj plenilec kot konj, je moža pregnal do ograje in nato zlobno usekal. Žrebec se je dvigoval, udarjal, rezgetal in svoj bes znesel na konjušnika. Če ga Hunter ne bi zamotil z udarci krepela, bi žrebec možaka umoril.

Zdaj je žrebčeva sapa segrevala zrak in ustvarjala majcene oblačke megle. Njegove jeklene oči, polne zlobe, so se zavrtle nazaj. Plitke žile pod površjem njegove kože so ustvarile jezne, izbočene potočke in njegova zadnjica se je stresla, kot bi hotel odgnati muhe.

Hunterja je kakor ledena skorja preplavila hladna namera. Odmislil je vse razen trenutne naloge in eno nogo položil na najnižjo letev ograde. Nato je drugo nogo zavihtel čeznjo in se namestil nanjo, medtem ko je prislonil puškino kopito ob ramo.

Žrebec je izbruhnil. Besna energija je otrpnila njegov hrbet in dvignil se je na zadnje noge. Po zraku so poletela z umazanijo prekrita kopita. V stegnih so se napele močne mišice, ki so podpirale njegovo veliko težo. Tišino je pretrgal krik čistega konjskega srda.

Hunterja je močno stisnilo v prsih. Celo ponorel in prekrit z blatom je bil konj veličasten.

Pod norostjo zakopana ogenj in srce, zaradi katerih je bil ta konj najhitrejši konj Irske, sta še vedno močno gorela. Vse Hunterjevo bogastvo je slonelo na tej sijajni, strti živali.

Moral bi spiti več viskija.

Čemerno je znova prislonil puškino kopito ob ramo in čakal,

da se konj ustavi. Vendar se je kljub mučni plovbi iz Irske po žilah tega konja pretakala kri prvakov in imel je ogromne zaloge življenjske moči.

Čez čas je konj spustil prednje noge nazaj na tla. Pobesil je glavo, medtem ko so se mu dvigale in spuščale prsi ter mu je v očeh še vedno gorel nakopičen ogenj zla.

Hunter je nameril. En sam strel med oči in vsega bi bilo konec.

Naredil je globok vdih in nato napol izdihnil. Kazalec se mu je napel in počasi, mirno stiskal petelina. V zarezi puškega merilnika je žrebec stal s pobešeno glavo. Ko je konj izdihnil skozi razširjene nosnice, so se dvignili oblački prahu.

»Gospod Hunter, gospod!« je čez trato zavpil glas.
»Počakajte!«

Hunterjeva zbranost se je sesula. Žrebec je zasukal glavo proti hrupu in s prednjimi nogami udaril ob tla. Hunter je jezno zaškrtal z zobmi in pobesil puško.

»Kaj za vraga, Noah?«

Mulatski fant je bil od teka brez sape in njegov željni obraz je bil moker od znoja. Od kolen navzdol je imel mokre hlače. Najbrž je pravkar zapustil čoln v pristanu plantaže.

Noahova strast so bili konji, ne tobak niti ne, vsaj do zdaj, dekleta. Čeprav je imel komaj šestnajst let, je veljal za lokalnega strokovnjaka za razplod in konjske dirke ter je bil zaradi svoje male postave nadarjen in iskan džokej. Prihoda Finna, irskega čistokrvnega konja, se je veselil skoraj tako zelo kot Hunter.

»Ne smete se ga znebiti, gospod. Poznam način, kako ga rešiti.« Noahov obraz je bil bled in napet.

Hunter je zagrenjen splezal z ograje. »Noah, veš, da to ni mogoče. Pogledat so ga prišli najboljši trenerji v Virginiji.«

»Ampak slišal sem za nekoga ...«

»Sinko, nobenega upanja ni. Prav vsak strokovnjak, s katerim sem se posvetoval, mi je zatrdil, da je konj uničen.« Pokazal je proti mračni temni živali v ogradi. »Brez uma je. Med nevihto na morju se je verjetno poškodoval, zato je tako ali tako verjetno nezmožen dirkanja. Nihče mu ne more priti dovolj blizu, da bi ga pregledal. Žal mi je,« je rekel Hunter. »Peklenško hudo mi je, da moram to storiti.«

»Potem pa ne ...«

»Prekleta, misliš, da si to želim, poba? Če bi si zlomil nogo, ne bi hotel, da trpi. Hotel bi, da ga rešim muk, kajne?«

»Da, gospod.« Noah je strmел v tla in z bosimi nogami brcal v travo. »Ampak poslušajte – nekaj sem vam hotel povedati.«

»Prav,« je rekel Hunter in pobesil puško s cevjo obrnjeno proti tlom. Vsakič, ko je pogledal Noaha, je začutil močno naklonjenost, saj je bil fant njegov sorodnik. Noah je kot sin Hunterjevega bratranca in afriške perice odrasel na Albionu. Bil je vsakodnevni opomnik sladkosti prve ljubezni – in grenkih posledic prepovedane strasti. »Seveda bom prisluhnil, vendar sem že odločen.«

»Bil sem v Eastwicku v klubu konjarjev in slišal sem zgodbo o možu z vzhodne obale, ki lahko ukroti vsakega konja.«

»Mislim, da se mi je oglasil njegov posrednik,« je posmehljivo rekel Hunter, jezen, da se je nekdo poigralval z mladeničevimi upi. »Ali je to tisti s čarobnimi zdravilnimi močmi? Ali je mogoče tisti, ki mi je hotel prodati knjigo zaklinjanja?«

»Ne, ta je pravi. Pristen je!«

Hunter je okleval. Če ne bi šlo za Noaha, bi to zamisel nemudoma zavrnil. Ampak to je bil Noah, fant, ki ga je izobrazil, ko ga ni hotela sprejeti nobena šola, konjar, ki je vedno znova dokazoval, da je imel glavo in srce za posel z dirkalnimi konji.

Hunter se je neusmiljeno zazrl v žrebca. Nekoč njegov sen, zdaj njegova mora. Nato je puško vrgel čez ramo in z Noahom odšel stran od ograde. Jutranje sonce je po zraku nosilo sladek vonj španskega bezga in hijacint.

»Imenuje se Henry Flyte in v Angliji je bil konjar *tistega* lorda Derbyja,« je dodal in s tem mislil slavnega Angleža, ki je pred več kot pol stoletja v Epsomu otvoril prvo derbyjsko dirko. »Henry Flyte je uril Aleazarja.«

Hunter je postal pozoren. Zgodba o Aleazarju je bila v dirkaških krogih poznana. Triletni žrebec je bil vzrejen v kraljevi kobilarni, vendar so najboljši trenerji in džokeji v Angliji razglasili, da ga ni moč jezdit. Nato je iznenada lord Derby z njim tekmoval v Epsomu. Žrebec je podrl vse rekorde, kar so jih pomnili, in Derby je vse zasluge za to pripisal trenerju, čigar neobičajne metode so čudežno vplivale na konja. Temu je

sledila tragedija in pretres, vendar se je vse to zgodilo, ko je bil Hunter fant in se ni spomnil nobenih podrobnosti.

»In trdijo,« je rekel Hunter, »da ta čudežni trener zdaj živi v Virginiji.«

»Tako pravijo konjski mešetarji.« Noah se je očitno vznemirjen prestopil. »Že leta je tu. Pravijo, da se drži zase. Živi na otoku na drugi strani močvirja v Eastwicku.«

Nizki otoki so bili divji, nevarni kraji, kjer so nasedale ladje, in ne vedno po nesreči. Dolgi, spremenljivi otoki so bili priljubljena shajališča piratov in ubežnikov ter so postali snov legend, strašljivih pripovedk za lahko noč in gostilniških zgodb.

Noah je iz žepa vzel zvit papir in ga pokazal Hunterju. »Njegovo ime je navedeno tu v časopisu Farmer's Register.« Prst je zapičil v članek z naslovom 'Konjar z otoka Flyte'. »Trdi, da kroti divje ponije za ježo in kmečko delo.«

»Zakaj bi tako nadarjen trener zamenjal čistokrvne konje lorda Derbyja za čredo divjih ponijev?«

»Ne vem,« je rekel Noah.

Hunter je listal po porumenelih straneh. »Ta časopis je star dve leti. Kako veš, da je konjar še vedno tam?«

»Kako veste, da ni?« Noahov čedni, resni obraz je bil napet in proseč. »On lahko reši tega žrebca,« je dodal Noah. »Vem, da lahko!«

»Sinko, tega žrebca ne bi rešil niti čudež.« Hunter se je jezen, da se pusti prepričevati temu iskrenemu, upanja polnemu

mladeniču, obrnil nazaj proti ogradi. Hunterju sta bila iskrenost in upanje tuja – z dobrim razlogom.

»Vseeno je, ali ga ubijete danes ali počakate do jutri,« je vztrajal Noah s kančkom jeze v glasu. »Iti morava do konjarja.«

»Imel bo spet priložnost ubijati.« Hunter je ob misli na plemensko kobilo, ki je umrla zaradi udarjajočih kopit in volčjih ust ponorelega žrebca, podaljšal korake. Pomislil je na najetega hlapca, sesedenega ob hiši z vodnjakom, ki je pestoval zmečkano roko in se zahvaljeval bogu, da mu je prizanesel z življenjem. »Zakaj misliš, da bi ta konjar prišel na Albion zaradi tega žrebca?«

Noah je okleval. »Pravijo, da noče potovati.«

Hunter se je zakrohotal. »Še lepše. Praviš, da moram jaz do njega?«

Noah je nemirno odplesal naprej. »Izvedljivo je, gospod. Razmišljal in razmišljal sem o tem. Konja lahko odženeva v pregrado in jaz mu bom prevezal oči in mu nadel nagobčnik. Nato bova priskrbela jadrnico goničev, tisto z ogrado. Plitva je. Zasidra se lahko tu na Albionu, zato lahko uporabiva do nje pregradno pot in ob plimi ga lahko odpeljeva do konjarjevega otoka.«

Plitva jadrnica goničev se je uporabljala za plovbo med nizkim polotokom, ki je kakor dolg, božajoč prst tekkel vzdolž zaliva Chesapeake Bay, in kopnim. Črede konj, ovac in goveda so se pasle na s soljo bogati travi polotoka in otokov in vsako sezono so gonjači odšli proti vzhodu, da bi jih ujeli in jih

pripeljali čez vodo na tržnico. Ampak gonjači so delali s krotko živino in ne s konji, obsedenimi s hudičem.

»Lahko uspe, gospod,« je rekel Noah in v obupu povzdignil glas. »Ven, da lahko.«

»Umakni se, sinko,« je jezno rekel Hunter. »Dovolj težko je že brez tega, da vzbujáš prazne upe.«

»Ustrelite ga in imeli boste mrtvega konja. Ne bom mu kopal groba,« je uporno rekel Noah. »Odpeljite ga do konjarja in nazaj boste dobili svojega prvaka. *Gospod.*«

Hunter je premeril konja, ki mu je živčno trzala koža, vsa prekrita z blatom in nesnago. Posrednik na Irskem je hvalil žrebčevo dlako in obliko, globino njegovega prsnega koša in dih jemajoč pogled nanj v polnem teku. Posrednik je trdil, da je imel konj tisto izmikajočo vrlino poznano kot 'srce'.

»V tej živali je samo norost,« je rekel Hunter.

»Ste lahko prepričani o tem?« Noah ni pogledal njega, ampak konja. V mladeničevem čvrstem in vitkem telesu je bila napeta prav vsaka mišica, kakor da bi hotel skočiti v ogrado in sam ukrotiti žival. »Ali ste povsem prepričani? Poglejte to lepoto.«

»Prekleta prepričan sem, da je ta konj ubil drago kobilo in isto bi storil s tabo ali z mano, če bi mu to dovolila. Uničen je, Noah. Ne želim si, da bi bilo tako, vendar je.«

Noah je sunkovito dvignil glavo in se soočil s Hunterjem. »Nikoli vas nisem nič prosil. Do mene ste bili dobri, tega ne zanikam, in imam se za srečnega. Ampak zdaj bi nekaj prosil.

Storite to zame, gospod. Kot sin vašega bratranca vas prosim, da daste temu konju priložnost.«

Noah ni bil nagnjen k izkazovanju čustev, zato se je obrnil stran, posmrkal in si s širokim rokavom obrisal obraz. Soočil se je s konjem v ogradi.

Hunterjeva roka se je oklenila puškega kopita. Naoljena puškina cev se je v porajajočem dnevu segrela.

In nato je tudi on pogledal žrebca.

